

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συντάσσόμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως τὸ κατ' ἕνα ἡμετέρον περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀναφέρεται παραστῆν εἰς τὴν γράμην ἡμῶν ὁμηροειδῆ, καὶ ὑπὸ τοῦ Ὀμιλουμένου Παιδαγωγικοῦ Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἐκπαιδευτικὸν ἔργον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἔΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 8.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 7
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε πρόπληρωταὶ δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἔν Ἀθήναις
Ὅδὸς Ἀπόλλου, 119, ἔναντι Χρυσοστομίου

Περίοδος Β'.—Τόμ. 2^{ος}.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 10 Ἰουνίου 1896

Ἔτος 17^{ον}.—Ἀριθ. 23

ΕΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ.

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΕΚ Τ. ΜΑΛΩ
ΒΡΑΒΥΘΕΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛ. ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ
[Συνέχεια: ἴδε σελ. 169]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Κ'.

Ἡ Πετρίνα ἐσεμνύνοτο μὲν ἐπὶ τοῖς σκευάσμασι αὐτῆς, ἀλλ' ὅμως ἦτο ἐν ἀγωνίᾳ περὶ τοῦ κατὰ πόσον ἐμελλον ταῦτα νὰ ἀνθέξωσιν ἐν τῇ ἐργασίᾳ· ἀρὰ γὰρ τὸ πέλμα δὲν ἠθέλεν εὐρυνοθῆ, τὸ δὲ βρασίμα δὲν θὰ ἐγαλαροῦτο οὕτως ὥστε νὰ μὴ διατηρήσῃ οἶον δῆποτε σχῆμα· Ὅθεν ἐν ᾧ ἐφόρτωνε τὸ ἀμαξιδίον τῆς ἢ τὸ ὄθει, παρετήρει συνεχῶς καὶ τοὺς πόδας τῆς. Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν εἶχον ἀσπίδα, ἀλλὰ τοῦτο θὰ ἐξηκολούθει·

Ἡ κίνησις αὐτῆ ἀναμφιβόλως προσέλασε τὴν προσοχὴν τινος τῶν συντρόφων τῆς, ἧτις, ἰδοῦσα τὰς σπαρτίδας, εἶπεν αὐτὰς τῆς ἀρεσκείας τῆς καὶ συνεγάρη τῇ Πετρίνᾳ.

«Πούθε τὰ γόρραες αὐτὰ τὰ παπούτσια; ἠρώτησε.

— Δὲν εἶνε παπούτσια, εἶνε σπαρτίδες.

— Εἶνε ὁμορφα. Καὶ ἔχουν ἀκριβά;

— Τὰ ἕκαμα μόνη μου μὲ πλεγμένα καλάμια καὶ εἰκοσι λεπτῶν πανί!

— Εἶνε ὁμορφα.»

Ἡ ἐπιτυχία αὐτῆ ἔπεισε τὴν Πετρίναν νὰ ἐπιχειρήσῃ ἄλλο τι δυσκολώτερον, ὅπερ πολλὰκις εἶχε σκεφθῆ, ἀλλ' αἰτίποτε ἀνέβαλλε, καὶ διότι εἶχεν ἀκόλουθον θαπάνην λίαν μεγάλην, καὶ διότι ἐφαίνετο περιστοιχιζόμενον ὑπὸ παντοίων δυσχερειῶν. Ἦθελε δὴ νὰ κόψῃ καὶ ράψῃ ὑποκάμισον πρὸς ἀντικατάστασιν τοῦ μόνου ὅπερ εἶχε νῦν καὶ το ἐφόρει ἐπὶ τοῦ σώματός τῆς μὴ δυναμένη νὰ το ἐκβάλῃ πρὸς κλίσειν. Πόσον θὰ ἐπιμῶντο τὰ ἀναγκαιόνητα αὐτῇ δύο μετρα πανίου; Οὐδεμίαν εἶδον εἶχε καὶ ὅτε θὰ εἶχε τὸ πανίον, πῶς θὰ το ἐκοπτε; Ὡσαύτως οὐδεμίαν εἶχεν εἶδον. Ἐπῆρχε δ' ἐνταῦθα σειρά ἐρωτήσεων, αἵτινες ἐκίνουον αὐτὴν εἰς σκέψιν ἀφίνομεν δὲ ὅτι ἠρώτα ἑαυτὴν μῆπως δὲν ἦτο φρονιμώτερον νὰ κατα-

«Τι ἀγαπᾷς, κορίτσι μου;» (Σελ. 178, στήλ. α'.)

σκευάσῃ κατὰ πρόβτον ἀνωκόρμιον καὶ ὑποφόριον ἐξ Ἰνδικῆς ὀθόνης πρὸς ἀντικατάστασιν τοῦ σάκκου τῆς καὶ τοῦ ἐσωφορίου ἅπανα κατετρίβοντο, καθ' ὅσον μάλιστα ἦτο ἠγαγκασμένη νὰ πλαγιάζῃ μετ' αὐτῶν· δὲν ἦτο δὲ δυσπολογιστος ἡ στιγμή καθ' ἣν ἐμελλον νὰ τὴν ἐγκυκαταλίπωσιν. Ἀλλὰ τότε πῶς θὰ ἐξήρχετο; Χάριν δὲ τῆς ὑπάρξεως αὐτῆς, χάριν τοῦ ἐπιουσίου ἄρτου ὡς καὶ χάριν τῆς ἐπιτυχίας τῶν σχεδίων τῆς, ὤφειλε νὰ ἐξηκολούθησιν οὕσα κατατεταγμένη ἐν τῷ ἐργασίῳ.

Ἄλλ' ὅμως ὅτε τὴν ἐσπέραν τοῦ Σαββάτου ἔλαβε τὰ τρία φράγκα, τὸ κέρδος τῆς ἐβδομάδος, δὲν ἠδυνήθη νὰ ὑποστῇ τὸν πειρασμὸν τοῦ ὑποκαμίσου. Κατὰ τὴν γνώμην τῆς βεβαίως ἡ χρησιμότης τοῦ ἀνωκαρίου κατ' οὐδὲν εἶχεν ἐλαττωθῆ, ἀλλὰ καὶ τὸ ὑποκάμισον ἦτο ἀπαραίτητον, περὶ πλέον δὲ ἐνεφανίζετο παρατετακόμενον ὑπὸ ἀκολουθίας

ἄλλης σκέψεων ἄλλων· ἦσαν δὲ αὐταὶ μακρὰ ἐξίς καθαριότητος ἐν ἣ εἶχεν ἀνατραφῆ, σέβας πρὸς ἑαυτὴν, αἵτινες ἐπὶ τέλους καὶ ἐξενίκησαν. Τὸν σάκκον καὶ τὸ ἐσωφόριον ἠδύνατο εἶ νὰ τα ἐπιδιορθώσῃ· καὶ ἐπειδὴ τὸ ὑφασμά των ἦτο στερεόν, κάλλιστα θὰ ἠδύνατο νὰ φέρωσιν ἀναμφιβόλως τινὰς νέας συρραφάς.

Καθ' ἐκάστην, ὅτε τὴν ὄραν τοῦ γεύματος μετέβαινε ἀπὸ τοῦ ἐργαστασίου εἰς τὴν οἰκίαν τῆς κυρᾶς Φραγκίσκας, νὰ μάθῃ εἰδήσεις περὶ τῆς Τριανταφυλλιάς, ἐμάνθανε δὲ ἢ οὐδὲν ἐμάνθανε, καθ' ὅσον ἠρώτα τὴν μάμμην ἢ τὴν θείαν, καθ' ἐκάστην. Λέγω, ἴστατο, ἀφ' ὅτου κατεῖχεν αὐτὴν ἡ ἐπιθυμία τοῦ ὑποκαμίσου, ἐμπροσθεν μικροῦ ἐμπορικοῦ ἔχοντος τὴν πρόσοφιν ἀθηρημένην εἰς δύο προθήκας, ὧν ἡ μὲν περιεῖχεν ἐφημερίδας, εἰκόνας, ἄσματα, ἡ δὲ πανικὰ καὶ φιλικὰ· ἴσταμένη δὲ ἐν τῷ μέσῳ, ἐφαίνετο ὅτι θεωρεῖ τὰς ἐφημερίδας ἢ μαν-

της μεθόδου την οποίαν μετεχειρίζομαι και δια τον χυλόν.

«Όσον ελιγοδάπανος και αν ητο η δικαία μου, ο δυστυχής μισθωτής μοι είπεν ότι δεν ητο δυνατόν να με συντηρήση πλέον και ότι θα εζήτη να αποθέση την παρὶ ἐμοῦ φροντίδα εἰς ἄλλους εὐπορωτέρους. Ἐμίλησεν εἰς τὸν ἱερέα τῆς ἐκκλησίας, ἣτις εὐρίσκειτο ἡμῖσιαν ὄραν μακρὰν τῆς ἐπαύλειως, οὗτος δὲ συγκατέτεθη νὰ με μεταφέρωσιν εἰς οἰκίσκον κείμενον πλησίον τοῦ ἰδικοῦ των. Μ' ἐξέβαλλον λοιπὸν ἐκ τοῦ τάφου μου ὅπως ὅπως, καὶ ἄφ' οὗ με περιετόλιξαν εἰς μερικά παλαιόπανα καὶ με περιεκύκλωσαν πανταχόθεν μὲ χόρτον διὰ νὰ με προφυλάξουν ἀπὸ τὴν παγωνίαν, μ' ἔθεσαν ἐπὶ ὄνου· εἰς ὑπέρτης ἀνέλαβε νὰ περιπατῆ πλησίον διὰ νὰ μὴ ἀφίγη νὰ πίπτω καὶ τοιουτοτρόπως μετεκομίσθην μέχρι τοῦ οἰκίσκου. Ὁ ἀγαθὸς ἱερεὺς παρετήρησε ὅταν ἔφθασα ὅτι ἤμην ἡμιθανὴς ἐκ τοῦ φύχους, καὶ αὐτὸς δὲ καὶ οἱ ἄλλοι ἐπίστευσαν, ὅτι ἂν δὲν ἀποθάνω θὰ μείνω ἰσοβίως κιασμένος καὶ παράλυτος.

«Τούτο θὰ συνέβαινε βεβαίως ἂν μ' ἐπλησίαζον ἀμέσως εἰς τὸ πῦρ· ἀλλ' ὁ ἱερεὺς διέταξε φρονίμως νὰ τρίψωσι τὸ πρόσωπόν μου, τοὺς βραχίονας καὶ τοὺς πόδας μου μὲ χιόνα ὅσον νὰ ξεμουδιάσουν ἐντελῶς. Διὰ νὰ με ἀναλωγομήσῃ ἐντελῶς εἶπε νὰ με τοποθετήσωσιν ἐντὸς μάνδρας ὅπως ἤμην ἕως τότε, μετὰ ὀκτῶ δὲ ἡμέρας, ἄφ' οὗ ὀλιγόστευσε τὸ φύχος, ὁ εὐσπλαγχνὸς ἱερεὺς μοι ἔδωκε δωμάτιον καὶ κλίνην, ὅπου διὰ τῶν φροντίδων καὶ τῶν περιποιήσεών του ἀνέκτησα ἐντελῶς τὰς δυνάμεις καὶ τὴν ὑγίαν μου.»

«Ἀλλὰ δυστυχῶς ὁ ἱερεὺς δὲν ητο πλουσιώτερος τοῦ μισθωτοῦ τῆς ἐπαύλειως, ὁ δὲ Βαλεντίνος ἠναγκάσθη ν' ἀπέλθῃ ἐκ τοῦ οἰκίσκου ὅπως ἀπῆλθε καὶ ἐκ τῆς ἐπαύλειως, μὲ πολλὰς εὐχὰς τοῦ ἱερέως ἀλλὰ μὲ ὀλίγιστα χρήματα. Ἀφ' οὗ διήνυσε πολλῶν ἡμερῶν δρόμον ἔφθασαν εἰς τὴν Λοθαριγγίαν, ὅπου εἰσηλθὲν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν ἐνὸς ποιμένος, τοῦ ὁποίου ἐφύλαζε τὰ πρόβατα ἐπὶ δύο ἔτη. Κατὰ τὸ διάστημα τούτο ἦλθε κατὰ τύχην εἰς τὸ μικρὸν μοναστήριον τῆς Ἀγίας Ἀννης, ὅπου ἦσαν τέσσαρες ἐρημίται· οὗτοι συμπαθήσαντες πρὸς τὸ παιδίον, ἰδίως δὲ ἐκπλαγέντες διὰ τὴν φιλομάθειάν του, συγκατένευσαν νὰ το παραλάβωσι μετ' ἑαυτῶν καὶ ἔδωκαν εἰς αὐτὸ νὰ φυλάττῃ τὰς ἀγελάδας των καὶ νὰ καλλιεργῆ τοὺς ὀλίγους ἀγρούς οἵτινες ἦσαν περὶ τοῦ μοναστηρίου.

«Ἐκ τὸν ἀφήσωμεν νὰ ἐξακολουθήσῃ καὶ πάλιν ὁ ἴδιος τὴν ἀφήγησιν τοῦ βίου του.

«Ἐρχισε νέα ζωὴ δι' ἐμέ· ἤρχισα νὰ γράφω· εἰς ἐκ τῶν γερόντων μοι ἐχάραξε

διὰ τρεμοῦσης χειρὸς τὰ γράμματα· ἄφ' οὗ τὸ ὑπόδειγμα ἦτο κακὸν ἐννοεῖται ὅτι καὶ ἡ ἰδική μου γραφὴ ἦτο ἀκόμη χειροτέρα. Διὰ νὰ μὴ ἀνησυχῶ τὸν ἀγαθὸν γέροντα καὶ νὰ μὴ ἔχω καθ' ἡμέραν ἀνάγκην τῶν μαθημάτων του, ἰδοὺ τί ἐσκέφθη· ἀπέσκαπα ἕνα ὑαλοπίνακα ἐκ τοῦ παραθύρου μου, καὶ θέσας αὐτὸν ἐπὶ τοῦ ὑποδείγματος ἔγραφα ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ ὑαλίου τὰ γράμματα τὰ ὅποια ἔβλεπα ὑποκάτω, τοιουτοτρόπως δὲ διὰ τῆς ἀσκήσεως ἀπέκτησα ἀριετήν ἔξιν νὰ καλογράφω.

[Ἔπεται συνέχεια]

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΣ ΝΕΟΦΑΝΤΟΣ.

ΟΝΟΣ ΚΑΙ ΖΕΥΣ

«Ότε ὁ Ζεὺς ἐδημιούργησε τὰς διαφόρους φυλάς τῶν ζῴων, ἔκαμε καὶ τὸν ὄνον ἀλλ' εἴτε διότι ἦτο πολὺ ἀνησυχολημένος εἴτε δι' ἄλλον λόγον τὸν ἐπλασε μικρὸν κατὰ τὸ σῶμα ὡς γάτον. Οὐδεὶς ἔστρεψε τὸ βλέμμα νὰ ἴδῃ τὸ ἀνάξιον λόγου ζῶον. Ὁ ὄνος ὁμοῦς ἤθελε νὰ γίνῃ σπουδαῖος· τί νὰ κάμῃ; μίαν ἡμέραν ἦλθε πρὸς τὸν Δία καὶ τῷ λέγει·

— Ἐλαος! διὰτί ἐγὼ μόνον ἐκ τῶν ζῴων νὰ ἔχω τοιαύτην τύχην, διὰτί ἐγὼ νὰ περιφρονῶμαι; Ἡ τίγρις, ὁ λέων, ὁ ἐλέφας, τιμῶνται καὶ δοξάζονται παρ' ὄλων· ἀλλ' ἐμὲ ποῖος μὲ τιμᾷ; ποῖος καταδέχεται νὰ μὲ ἰδῇ; Ἀχ! ἄς εἶχα τὸ μέγεθος ἐνὸς μόσχου, καὶ τότε τίγρεις, καὶ παρδάλεις θὰ ἄφρινον τὴν ἀλαζονίαν των καὶ θὰ ἐσκόρπιζον τὴν φήμην μου εἰς ὅλον τὸν κόσμον.

Καθ' ἡμέραν ἀπὸ τὴν αὐγὴν ὁ ὄνος ἔστρεψε πρὸς τὸν Δία καὶ κάθε ἡμέραν τὰ ἴδια τοῦ ἔλεγε. Τέλος πάντων ὁ Ζεὺς βαθυνοθεὶς ἐξεπλήρωσε τὴν ἐπιθυμίαν· ὁ ὄνος ἐγένετο ἕξαφνα μεγαλόσωμον ζῶον. Ἡ φωνὴ του κατέστη βροντώδης καὶ ἐνέπνεε τρόμον εἰς τὰ δάση.

— Τί παράδοξον ζῶον πρέπει νὰ εἶναι ἔλεγον· τὰ δόντια του χωρὶς ἄλλο θὰ ἔχουν μῆκος ἐνὸς πήχεως· καὶ ἴσως θὰ ἔχη δώδεκα κέρατα. Αὐτὰ ἔλεγον τὰ θηρία κρίνοντα τὸν ὄνον ἐκ τῆς φωνῆς του. Ἀλλὰ τί συνέβη ὅταν τὸν ἐγνώρισαν; μετέβαλον γνώμην· οὐτε τὸ ἀνάστημα οὐτε ἡ φωνὴ τοῦ ὄνου τὸν κατέστησαν φοβερόν καὶ σεβαστόν ὅπως ἐφάνταζτο. Κανεὶς δὲν τὸν τιμᾷ. Τούναντιον μάλιστα τὸ ὄνομά του χρησιμεύει ὡς ὕβρις ἀποτεινόμενον εἰς τοὺς ἀνθρώπους.

[Κατὰ τὸν διάσημον ρώσον μυθολογικὸν ΚΡΙΤΑΝ.]

ΦΙΛΟΠΑΤΡΙΑ

«Όλες τὲς χώρες, νὰ σὰς πῶ, ὄλες τὲς χώρες ἀγαπῶ που ἀκούσα καὶ εἶδα, ἀλλὰ καμμιὰ τόσο πολὺ σὰν τὴν Πατρίδα τὴν καλὴν σὰν τὴ γλυκεῖα Πατρίδα.

Τῆς οἰκουμένης τὰ καλὰ ὅσο κι' ἂν εἴν' αὐτὰ πολλὰ μ' ἐκείνην δὲν τ' ἀλλάζω. Κι' ἂν ἡ Πατρίς μου τ' ἀπαιτῆ, ἀπὸ καμμιὰ δυνατῆ, θυσία δὲν τρομάζω

Ἄφηνω μάννα κι' ἀδελφές καὶ ἴσ' τῶν βουνῶν τὲς κορυφές ὑψώσω τὴν σημαία καὶ μὲ τὸ βλέμμα χαρωπὸ γιὰ τὴν Πατρίδα μου κτυπῶ καὶ πολεμῶ γενναῖα.

Ποῖος εἶν' αὐτὸς—Ποῦ νὰ χαθῇ! Ποῦ μὲ φωτιὰ ἢ μὲ σπαθὶ νὰ τὴν σιωπῇ θέλει; — Ἄς τὸ σκεθῆ καὶ μὰ στιγμῇ ἂν τὴ σκαβιά του ἐπιθυμῇ ἂν ν' ἀποθάνῃ θέλῃ.

Ἐδῶ εἶν' ἀνδρεία τὰ παιδιὰ κι' ἔχουνε σίδερο καρδιά κι' ἀκούραστη λεπίδα. Καθένα ἴσ' τὴ γραμμῇ πετᾷ κ' ἐχθροὺς θερίζει δυνατὰ γιὰ τὴ γλυκεῖα Πατρίδα.

Γ. Μ. ΒΙΖΥΝΝΟΣ

[Ἔξ ἀνεκδότου συλλογῆς]

ΑΠΟΦΘΕΓΜΑΤΙΚΑ

1.

Ἄν ὀμιλῆς παρὰ πολὺ βαριοῦνται νὰ σ' ἀκούνε· ἂν λές ὅ,τι ὁ καιρὸς καλεῖ, ἀκούν καὶ σ' ἐπαινοῦνε. Σιώπ' ἂν ἄλλος ὀμιλῇ, ἂν θες νὰ σ' ἀγαποῦνε.

2.

Ὅλα τὰ χρεῖα του κανεὶς θὰ τὰ πληρώσῃ νὰ τα οὐδῶν· ὅ,τι χρωστᾷ εἰς τοὺς γονεῖς δὲν εἴμπορεῖ νὰ το ἔσφαλῆ.

3.

Ἐχε τὸν νοῦν σου εἰς τὴ σπουδῇ, γιὰτί ὁ καιρὸς διαβαίνει· κι' ὅποιος δὲν ἐμάθη παιδί, μεγάλος δὲν μαθαίνει.

Γ. Μ. ΒΙΖΥΝΝΟΣ

[Ἔξ ἀνεκδότου συλλογῆς]

ΣΥΛΛΟΓΙΣΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΑΛΛΟΥΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Ὁ μικρὸς Μαθίος ἄφ' οὗ ἐπαιξε καλὰ καλὰ ἦλθε καὶ ἐκάθησε ἔξω ἀπὸ τὸ μαγειρεῖο, εἰς τὰ πέτρινα σκαλοπάτια καὶ διαβάει τὴν «Διάπλασιν».

Ἀπὸ τὰ ζωηρὰ παιγνίδια καὶ ἀπὸ τὸ τρέξιμο ἐπέβαινε, καὶ ἐζήτησε ἀπὸ τὴν μητέρα του ἕνα κομματι ψωμί ἀλειμμένο μὲ βούτυρο.

Ἀναγινώσκει τὸν περίφημον Μικρὸν Λόρδον, καὶ κάθε παράγραφον τὸν τελειώνει μὲ μία δαγκαματιά· καὶ ἔσο μεγαλειότερος εἶνε ὁ ἐνθουσιασμός του, τόσο κοπτερώτερα κόπτουν τὰ δόντια του.

Ἄλλ' ἐν ᾧ εἶνε βυθισμένος εἰς τὴν ἀνάγνωσιν νοῦθει νὰ τον τραβᾷ κάποιος· γυρᾷ καὶ βλέπει πως εἶνε ὁ Γρηγόρος· καθισμένος εἰς τὰ ὀπίσθια πόδια ἀπλώνει τὰ ἐμπρόσθια σὰν νὰ εἶνε χεράκια.

Τὶ νὰ θέλῃ ὁ Γρηγόρος; Μικρὸ Λόρδο, ὄχι βέβαια· ἀλλὰ ψωμί μὲ βούτυρο· δι' αὐτὸ καὶ ὁ Μαθίος τὸ

βιβλίον που δὲν τρέχει κανένα κίνδυνον τ' ἀφῆκε εἰς τὰ γονατὰ του καὶ σηκώνει. Ἵψηλά τὸ ψωμί.

— Μητέρα! θὰ μοῦ το φάγῃ! φωνάζει καὶ εἶνε ἑτοιμὸς νὰ τον πάρουν τὰ κλάματα.

— Καλὲ Μαθίε, δός του ἕνα κομματάκι, τοῦ λέγει ἀπὸ τὸ μαγειρεῖον ἡ μητέρα του, ποῦ χαμογελά διὰ τὸν φόβον τοῦ υἱοῦ τῆς, δός του ἕνα κομματάκι· δταν τρώγῃς συλλογίσου καὶ τὸν ἄλλον.

Πολλὴ σωστὴ εἶνε ἡ συμβουλή τῆς μητέρας σου, μικρὲ Μαθίε. Σὺ ἔχεις τόσα καὶ τόσα· ἔχεις παιγνίδια ἔχεις «Διάπλασιν», ἡ μητέρα σου ἑτοιμάζει ὠραῖον φαγητόν καὶ ὁ κακόμοιρος ὁ Γρηγόρος δὲν ἔχει τίποτε· μόνον σὲ ἔχει καὶ ἀπὸ σὲ ἐλπίζει. Δός του λοιπὸν τοῦ καιμένου που σ' ἀγαπᾷ τόσον καὶ θὰ σου δείξῃ πάλιν τὴν ἀγάπην του μὲ σκιρτήματα καὶ παιγνίδια καὶ γλυκὰ γαυγίσματα.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΔΕΚΗΣΕΙΣ

Δι' λόγου στέλλονται μέχρι 10 Ιουλίου ε. ε.

497. Συλλαβογράφος.

Είς μὲν τὸ πρῶτον μέρος μου ἀναγινώσκει γραμμά...

498. Λεξιγράφος.

Τὸ πρῶτον εἶν' ἡ κεφαλὴ, τὸ δεύτερον εἶναι πλοῖα...

499. Στοιχειογράφος.

Μ' ἔχει πάντοτε ὁ πάτερ καὶ μή με πολυζητῆς...

500. Αἰγινοῦ.

Παράδοτος ἡ φύσις μου, δὲν εἶμαι πῦρ καὶ καίω...

501. Δημιώδες αἰνῶμα.

Εἶνε δύο ἀδελφεῖκα, τῶνα κυνηγᾷ τὸ ἄλλο...

502. Κυβοδῶρον.

Τὸ πρῶτον ὡς διαίρειν τοῦ χρόνου τὴν ζήτησιν...

503. Σταυρός.

Διὰ τῶν γραμμάτων ΑΑΔΔΗΚΑΜΝΟΟΙΡΡ...

504. Αἶσθη.

Ν' ἀντικαταστάσῃσιν οἱ σταυροὶ διὰ γραμμάτων...

505. Προδῶλημα.

Ὁ πατὴρ λέγει εἰς τὸν υἱόν: «Πρὸ 10 ἐτῶν...

506-507. Κεκρυμμένα ὄνματὰ ὀρέων. 1. Ὁ φθόνος εἶνε πάθος...

508. Κριτωτῶν.

Εἰς τὴν θέσιν τῶν ἀστερίσκων νὰ τεθῶσι λέξεις...

509-510. Μεταμορφώσεις.

1. Ὁ Γάλλος διὰ 4 μεταμορφῶν, νὰ γίνῃ Ἀγγλος...

511-512. Μαγικόν γράμμα.

Ἀντικαθεστῶν ἐν αἰσθητῆσι γράμμα ἐκάστης...

513. Κριτωγράφεόν.

1 2 3 4 5 1 6 7 8 9 10 = Στρατηγ. Μ. Ἀλεξ. ...

514. Ἐλλειποσφῆρον.

Οι-η-ακασις-η-ι-α...

515. Φωνηεντόλειον.

Χρον-με-χρον-κ...

ΑΥΞΕΙΣ

399. Ὅνου, νύξ. — 390. Κάλυμνος (Κ Αἰημος). — 391. Κόδρος. —

392. Κ Κ Σ 393. ΚΥΜΑ

I Δ I Υ Δ Q P

M Σ T M Q P A

Κ Ο Λ Ω Ν Ι Α Ρ Τ Α

A I O Π Σ Σ

394. Φ 395. P

Ω ΣΟΣ ΡΟΔΟΣ ΟΥΡΑΝΗΣ

SΙΜΩΝΙΑΗΣ ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΝ

396. Ὁ ἄλεκτωρ (ἄλλ' Ἐκτωρ). — 397-399. 1, ὁ Ξενοφών...

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΑΡΑΣΕΩΣ».

[Βιβλία διὰ εὐνοίας καὶ εὐδίας ἐκδομένη ἀπὸ τῆς Διεθνούς τῆς «Διαπαράσεως» καὶ κυλούμενα εἰς τὸ Γρηγοριανὸν αὐτῆς.]

Ὁ Ἀγροτικός Οἰκίδκος ὑπὸ Ζοφίας Δημῶν μεταφρασθεὶς ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ...

Ἡ Ἀνθούλα ὑπὸ Ἀρ. Π. Κορυθίδου μεταφρασθεὶς ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ...

Βαῖτῶν Ζερῶν ὑπὸ Ζοφίας Δημῶν μεταφρασθεὶς ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ...

Εἰς τὴν Ὀλυμπίαν Ἰστορικὸν Ἡμερολόγιον κατὰ τὸν Μένη-Ριβέ...

Τὸ ὄμμα τοῦ Φθόνου ὑπὸ Π. Ι. Φέριπου ἐλληνοισθὲν ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ...

Οἱ Μαθηαὶ τοῦ Εὐδόξειου ὑπὸ Ἀρ. Π. Κορυθίδου μεταφρασθέντες...

Ἡ Μοῦσα τῶν Παιδῶν ὑπὸ Α. Κατακλινῆ. Τόμος περιέχων 150 ποιήματα...

Ἡ Νίνα ὑπὸ Π. Ι. Φέριπου ἐλληνοισθὲν Ἀμερικανικὸν μονοτόμιον...

Παιδικοὶ Διάλογοι ὑπὸ Αἰμιλίου Ζωβίου μένος (Ἀρ. Π. Κορυθίδου), πρὸς χρῆσιν...

Παιδικὸν πνεῦμα, συλλεγὲν ὑπὸ Π. Παπαδοπούλου. Τρία τόμινα...

Ὁ Πυρροπέδωλος ὑπὸ Π. Ι. Φέριπου ἑλληνοισθὲς ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ...

Τὸ ἀντίτιμον τῶν συνδρομῶν ἀποστέλλεται κατ' εὐθείαν πρὸς τὸν κ. Ν. Π. Παπαδοπούλου...